

Hommikupäike on äratanud kärbse, kes tiirutab kangekaelselt mu pea ümber. Ma püüan teda tükk aega ignoreerida, klammerdudes poolunne. Siis aga vihastan. Miks peab see kärbseraip just siin tiirutama? Ega mu korter muidugi suur pole, aga siin on meie mõlema jaoks piisavalt ruumi. Kui kärbes kolmandat korda mu ninal maandub, mõõdan löögi, mille ainus tulemus on see, et lõõn ennast näkku.

Nüüd on see käes. Laupäev, mille meeltest tõrjumiseks olen teinud tervelt seitse kuud kõik endast oleneva. Laupäev, mis on mu kalendris märgitud suure musta ristiga. Ma kergitan pleedi, mis oli öösel mulle teki eest, koban käega diivanil ja leian kahe diivanipadja vahelt mobiili. Mõranenud ekraan näitab kolmveerand kuut. Mul oleks vaja olnud veel kahte unetundi. Vähemalt. Kuid nüüd on aju tööle hakanud ja nähtavasti on uuesti magama jääda võimatu.

Pea vajub tagasi diivanipadjale, telefon libiseb käest ja kukub diivanilaua alla vaibale. Ma sulgen silmad, leban täiesti liikumatult ja tunnen samal ajal otsmikul tuima tuikamist. Miks ma eile jõin? Kui kogu aastas on üks päev, kus mul oleks vaja värske olla, on see täna. Mis mul arus oli?

Tõde on see, et ma mõtlesin kõik väga hoolikalt läbi. Oli pika töö-
nädala järgne reede. Mu närvid olid viimseni pingul ja ma teadsin, et alkoholita ma magama ei jää. Mõte oli pitsa kõrvale klaasike punast veini juua, maksimaalselt kaks. Veinipakk mu kõrval laual annab tunnistust, et ilmselt sai ikkagi rohkem. Mul on paha olla. Raske öelda, kas asi on veinis või kuupäevas.

Kärbes on aknale kolinud ja rammib muljetavaldava visadusega aknaruutu. Arvutan sõrmedel. Seitsme tunni pärast pean olema ennast üles lõõnud, ööbimiskott pakitud ja lõuna söödud. Seitsme tunni pärast pean olema valmis rooli istuma. Tee selleni tundub täiesti võimatu. Nagu mägironimine. Või pigem kõrberännak. Keel kleepub

suulakke, aga ma ei tea isegi, kuidas peaksin jaksama ennast diivanilt üles ajada, et endale veidi vett manustada.

See, mis lõpus ootab, saab igal juhul olema valmistumisest hullem. Oma lojaalse töökaaslase Pirkkoga olen pühendanud tunde ettekäände leidmiseks. „Olin juba reisi broneerinud“, „kassil tuleb operatsioon“ või „mingi kõhutõbi“ on mõned arutluse all olnud ettepanekutest. Kuid vastuvõetavaid vabandusi ei ole. Ja ma eeldan, et mikroskoopi-line osa minust *tabab* minna. Ega ma muidu oleks teatanud, et tulen?

Kiri lebas esikuvaibal ühel kolmapäeval jaanuari keskel. Olin just pärast lühikest poetiiru töölt koju jõudnud. Jääkülma Skåne vihma ja sellega kaasneva tugeva tuulega olin jopeluku viimseni üles vedanud, kapuuts oli tõmmatud kootud mütsile ja tugevasti sõlmega kinni. Paistsid vaid nina ja prillid.

Aimasin esimesest hetkest halba. Asi oli ümbriku värvis – kahvatu-roosa – ja et ma tundsin ära käekirja. Oma tütre käekirja.

Ega see teab mis üllatus olnud. Sellegipoolest hakkas süda puperdama, nähes trükitud kaardil neid hõbedasi ilukirjas tähti. Jope endiselt kurguni kinni tõmmatud, vajusin kummuti kõrvale pingile, pistsin nimetissõrme ümbrikuavasse ja tõmbasin. Paber kleepus mu higiste sõrmede külge, prillid olid jalutuskäigust udused, aga teksti lugemisega ei olnud mul mingeid raskusi.

Save the Date!

Me abiellume 24. augustil 2019.

Kutse ja täpsema info saadame hiljem.

Emily & William

Need sõnad tekitavad minus ikka veel külmajudinaid ja ma tõmban jalad pleedi alla. Kärbes paistab olevat loobunud oma katsetest välja murda. Ta sumiseb endiselt, kuid hää l nõrgeneb üha.

Soovin, et oleksin kuskil mujal. Või veel parem: soovin, et oleksin keegi teine. Nii ei pidanud see minema. Aga on naaiвне arvata, et saad oma elu planeerida. Elu juhtub ja sa lihtsalt pettutud kohe, kui püüad hakata planeerima.

2

EMILY

„Ma armastan sind.“

William suudleb mu higist otsaesist ja vajub oma voodipoolle, jääb selili, hingeldab.

„Ja mina ...“ Sõnad on katkendlikud. „Mina armastan sind.“ Pilk kellale paneb mu õhku ahmima. „Pekki, William! Meil on kiire. See polnud osa plaanist.“

Mulle vaatab vastu särav sinine silmapaar.

„Otsast lõpuni sinu süü.“ Ta naeratab. „Süüdistada iseennast, et oled nii vastupandamatu.“

Tõusen istuma, togin teda kergelt vastu külge ja lohistan ennast siis voodiservale.

„Tõuse ja sära!“ hüüan teel vannituppa. „Sa pead ju varsti Ibbe juures olema?“

„Rahune, kallis. Mul on kõik kontrolli all.“

Kiirustan duši alla, avan kraani ja sulgen silmad. Mõelda vaid, et see päev, mida ma olen nii kaua oodanud, on lõpuks käes. Kogu sündmuste kulg on mul juba peas filmina salvestunud. Ma tean täpselt, kuidas seda monteerida, milline muusika taustal mängima hakkab ja milline näeb välja lõppversioon. Sama on kõikide fotodega. Need on võrkkestal, paigutatud peas mälestuste albumisse pealkirjaga „Meie armastus“. Või mis iganes selle nimeks saab.

„Kõik kenasti?“

Williami hääle paneb mu võpatama. Ta pistab pea duši alla ja mina võtan dušiotsa kätte, suunates veejoa otse ette. Ta tõmbub eest ja pääseb napilt.

„Vabandust.“ William naerab teisel pool jääklaasist seinast. „Ei suutnud vastu panna.“

Jalgu raseerides võtan mõttes läbi asju, mida veel teha tuleb. Nimekiri pole enam kuigi pikk, enamik punkte on linnukese ette saanud.

Viimasel aastal olen pühendanud põhimõtteliselt kogu vaba aja peolokaalide hinnapakkumiste vastuvõtmisele, kolmekäiguliste lõunamenüüde maitsmisele ja ideaalse kleidi leidmisele. Ma olen valinud lilli, tellinud muusikud ja fotograafi, korraldanud kutsed, lauakaardid ja lauluvihikud. Võib vabalt öelda, et mul on reklaamibüroos töötamisest kasu olnud. Projektjuhina ei tegele ma ise disainiga, kuid mu töökaaslased aitasid mind kõikide trükiste paberikvaliteedi, värvide ja kirjatüübi valimisel.

Kuna William on pidanud esikohale seadma oma töö, tegi ta kunagi ettepaneku, et võiksime kasutada professionaalse peokorraldaja abi. Pärast põhjalikku kaalumist vastasin eitavalt. Ma ei tahtnud, et meie tähtsat päeva kavandaks kõrvalseisja. Õrenäsi lossi leidsin ma juhuslikult. Üks tüdruk trennis näitas Instagramis mingit postitust, mina otsisin kodulehekülje välja ja tundsin kohe, et see on meie koht. Romantiline ja luksuslik, paraja suurusega.

William kutsus Hänt i Veckani. Või õigemini: nad peavad maksma, et kajastada ainsa väljaandena meie pulma. Tundub pisut odav ennast kõmulehele maha müüa. Teisalt on hea, et kohal on vaid piiratud arv ajakirjanikke.

Me vahetame duši all kohad ja ma tõmban hommikumantli selga, lähen tagasi üles kööki ja koristan meie ootamatult katkenud hommikusöögi järelt ära. Tunnen, kuidas suunurkadesse kerkib naeratus, meenutades, kuidas ta mind magamistoani jahtis. Mitte keegi teine ei suuda mind sedasi tasakaalust välja viia nagu William. Ja need tunded tunduvad olevat kahepoolsed. Ikka veel, viie aasta järel, on meil teineteise lähedal olles raske käsi teineteisest eemal hoida. Ma armastan, armastan, armastan teda. Tema on mu elu suur armastus ja ma ei lase temast kunagi lahti.

„Ma lasen nüüd jalga.“

William on riides, on asetanud oma nädalalõpukoti trepi juurde. Pikk ülikonnakott ripub trepikäsipuul.

„Kiire töö.“ Lähen tema juurde, toetan pea ta rinnale. „Oled närvis?“

„Üldse mitte.“ Ta annab mu pealaele musi. „Sa oled ju kõigele mõelnud.“

Astun sammu tagasi.

„Olen. Tegelikult ongi ainult üks murekoht ...“

„Ja see on?“

Ta näib olevat üks siiras küsimärk.

„Ema.“

„Ah.“ William läheb trepi juurde ja haarab koti nahksangast. „Ära muretse. Kõik läheb hästi. Ega ta ju avalikult marki täis tegema hakka?“

„Viimati igatahes tükk aega tagasi.“ Vangutan pead, peamiselt selleks, et vabaneda ebameeldivustundest, mis ei taha õieti lahti lasta. „Aga sul on õigus, ma lõpetan muretsemise.“

„Tervita Cissit ja Amandat.“ William saadab õhusuudluse, enne kui trepikäsi puult fraki võtab. „Ma juba igatsen su järele.“

Trepi teraskonstruksioon kriuksub ta jalge all ja kohe seejärel prantsatab välisuks kinni. Tõmban hommikumantli tugevamini ümber, lähen lehvitamiseks panoraamaknale. Jõuan parasjagu vilksamisi näha Williami tõstetud kätt, kui ta silmist kaob. Mu ees särab meri ja horisondil paistab Öresundi siluett. Suurte kõrvaklappidega jooksja pöörab Bar Italia juures ümber nurga, rühm turiste teeb üksteisest Titanicu armulukkude sillal pilti. Ja päike paistab nagu mu ettekujutuses.

Lähen akna äärest eemale, leian mobiili ja avan ekraanilukustuse. Kahekümne neljas august. Mõelda vaid, et meie päev on käes. Miski ei riku seda – mitte miski *ei saa* seda rikkuda.

Ei Erik. Ega ema.

Kõhus on imelik tunne. Mu vend ei ole eriline esiletikkuja, aga emas ei või päris kindel olla. Kas ma tegin teda kutsudes õigesti?

Annika Brandt – ja ilm – on ühed vähestest elementidest mu üksikasjalises pulmaplaneeringus, mille üle mul puudub kontroll. Ma tean, mida ta Williamista arvab. Kõik, kes meie perekonda tunnevad või kunagi tundsid, teavad, mida ta temast arvab. Ema pole sellest kunagi saladust teinud. Ta on oma arvamusi pasundanud kõigile, kes iganes kuulata jaksavad.

Kui meist Williamiga sai paar, arvasin ma, et ema leebub, hakkab teda nägema sellena, kes ta nüüd on. Ma lootsin lepitusele. Uuele algusele suhetes minu ja ema, ema ja Williami ning ka meie perekondade vahel. Kuid ei kihlus ega pulmaplaanid andnud soovitud efekti, iga samm on meid teineteisest üha kaugemale viinud. Ema käitub nagu mingi väike laps, on minuga vaevu rääkinud sestpeale, kui me teatasime abiellumisest.

Isa lubas tal silma peal hoida ja mul on isast sellepärast veidi kahju. Ta peaks saama õhtut nautida, selle asemel et oma pooljoodikust

eksnaisele lapsehoidjat mängida. Aga ma tunnen Williami ees teatud vastutust. Arvestades kõike, mida ema on öelnud ja teinud, ei taha ma võtta mingeid riske. Ei tohi unustada, et William on nüüdseks avaliku elu tegelane. Inimesed on ta edu peale kadedad ja kadedad inimesed otsivad vigu. Oleks uskumatult piinlik, kui ema meie külaliste ja kutsutud ajakirjanike ees täis jääks. Samas: mis tütar ma oleksin, kui ma omaenda ema oma elu kõige tähtsamale päevale ei kutsuks?

„Mis frakist sai?“ Nike sammud lähenevad ja ma lasen mustast kangast lahti, tõmban luku kiiresti kinni. „Sa pole ometi ümber mõelnud?“ Ta jätkab ühe hingetõmbega: „Ära paista sedasi kergendust tundvat. Ma tahtsin teada, kas sa tahad riideid vahetada praegu või pärast.“

Hetkeks arvasin ma tõesti, et ta pidas silmas pulmi.

„Ma saan ise ka aru. Ja ma pole ümber mõelnud. Ma vahetan riided kohale jõudes.“

Ta võtab kleidikoti, hakkab esikusse minema, kuid jääb seisma ja pöörab ringi.

„Kuidas sul on?“

Kurgus pitsitab.

„Pole midagi.“ Neelatan. „Mis siis?“

„Sa paistad veidi rusutud meeleolus.“

„Ah.“ Püüan naeratada, ent see ei õnnestu mul ilmselt kuigi hästi.

„Lihtsalt William ... ja kogu see asi. Mingi kuradi loss üürida.“

Nike naeratab mulle vastu.

„Ega ta kogu kompleksi üürinud,“ ütleb ta. „Õrenäsil on konverentsiosa ja spaa. Paistab, et mitu erinevat hoonet.“

„Pole vahet,“ pomisen mina. „Loss, frakinõue ja ... See on nii väsitav. Kellele ta muljet avaldada tahab?“

„Pakun, et oma külalistele.“ Nike kehitab õlgu. „Või tegelikult – kogu maailmale. Tal on ju Instas sada tuhat jälgijat? Ja muide, ega ta seda üksi otsustanud. Kindlasti on ka su õe käsi mängus.“

Ohkan ja vaatan aknast välja. Sügis on mitme kuu kaugusel, kuid põuase suve tõttu paistavad lähedasest metsatukast siit-sealt juba kolletuvad lehed. Tore on elada kesklinnas, kui mets on ikkagi nii lähedal. Ma pole kunagi kahetsenud ülikooli valikut, Göteborgil on palju eeliseid. Erinevalt oma kursusekaaslastest jätsin mina ühikatoa etapi vahele ja ostsin kohe korteri. Maaklerist oli aru saada,

et kahekümnendates üliõpilased ei kuulu tema tavapärase klientuuri hulka. Kuid vähemalt rahaga polnud mingit probleemi.

Vaatan uuesti Niket.

„Homme asume pärast hommikusööki tagasiteele kohe, kui saame. Ma ei kavatse jääda minutikski kauemaks kui hädavajalik.“

„Pea püsti, Erik. Võta seda kui minipuhkust.“ Ta teab, et ma kavatzen vastu vaielda, ja tõstab mu vaigistamiseks käe. „Sa saad hästi süüa, veini ja hotellihommikusööki, ilma et see sulle krossigi maksuma läheks. See on ju ometi positiivne?“

Õhtusöök ja ööbimine Örenäsi lossis oleksid viimase peal. Senikaua, kui ma pääseks kohtumisest nii paljude inimestega, kes meenutavad mulle kõike, mida tahan vaid unustada. Mitu kuud olin täiesti kindel, et ma ei sõida, aga Nike keelitas mind mitte vastama esmareaktsiooni ajal. Nagu isagi, püüdis ta panna mind nägema asju mu õe vaatenurgast.

„Emily tahab, et sa tuleksid. Muidu ei oleks ta sind kutsunud.“

Viimasel teatamise päeval saatsin ma meili kutsel seisnud aadressile ja teatasin tulekust. Valetasin, et pean võtma kaasa isikliku assistendi, see tähendab Nike. Vastus tuli peaaegu kohe. Muidugi mõista võivat assistendi kaasa võtta. Emily lubas meid paigutada kõrvuti tubadesse. Ta uuris, kas sobib, kui meid paigutatakse lossi asemel kõrvalhoonesse. Esimesele korrusele muidugi.

Ma vastasin, et sobib. Aga ei sobi. See, mis on juhtumas, on mõistmatu. Täiesti mõistmatu. See, et minu õest ja Williamist võiks saada paar, pidi olema universumi kättemaks. Või vahest ainult tõendus selle kohta, et kõige kuratlikkuse seadus on olemas.

William Nihlzen, mu endine klassivend ja meeskonnakaaslane. Nüüdne WibNeti, niinimetatud tehnoloogiaettevõtte rajaja ja tegev-direktor. Kõlab popilt, aga tegelikult arvutavad nad lihtsalt tõenäosusi ja laadivad need kihlveosaitidele üles.

Talle ennustati jalgpallurina hiilgavat tulevikku, kuid ta lõpetas jalgpalli mängimise ja asus Lundi ülikooli infotehnoloogiliste süsteemide arendust õppima. Mitte kuigi üllatuslikult jättis ta vahetult enne lõpetamist õpingud pooleli. Seda üllatavam on, et tema loodud ettevõtte osutus nii edukaks.

Mu tulevasesst õemehes on saanud noorte ettevõtjate iidol, kes unistavad karjäärist tehnikavaldkonnas. Teda kutsutakse ühtelugu loenguid

pidama, pealegi näeb teda tihti telekas. Enamasti räägib ta oma eduloost, esimestest arglikest katsetest üliõpilaskorteris kuni peatse aktsiate noteerimiseni. Ta teeb enamasti suure numbri sellest, et jõudis tippu omal käel, viitab alati sellele, et tal oli raske stardipositsioon. „Usu endasse“ ja „kui tahad, on kõik võimalik“ on mõned paljudest kulunud fraasidest, mida ta igas suunas heidab.

See häirib mind. William Nihlzénil ei olnud nimelt mingit rasket stardipositsiooni. Selle sõna harilikus tähenduses. Muidugi ei olnud aasta pärast kooli lõpetamist vahest kõige lähedam, aga papa Krister on alati taustal olnud. Tema on oma poja ees rada silunud ja nühkinud. Krister ostis Williamile ülikooliõpingute ajaks Lundi kesklinna kolme miljoni eest korteri ja jätkas poja majanduslikku toetamist kogu stardiaja vältel.

Pealegi unustab enamik, et kõige taga on Williami äripartner Ibbe. William pole muud kui ettevõtte tegevdirektor ja nägu. Kuid pidevalt kasvavale imetlejateparvele ei paista sel erilist tähtsust olevat. William Nihlzénil on võitja olemus. Ta mõtleb raamidest välja ja paneb kogu maailma mänguettevõtted ostma määratute summade eest WibNeti kihlveoplatvormi.

Ma ei tea, mitu korda olen ma olnud telefoni haaramas, et talle kõik ära rääkida. Mitte sellepärast, et ma tahaks talle halba, enam mitte. Asi on pigem oma taaga kergendamises.

„Kuidas on, kallis?“

Isobel seisab mu selja taga. Ta tõstab käed mu õlgadele ja masseerib neid tasakesi.

„Hästi.“ Ma pööran täiskritseldatud paberi teisipidi. „Ma pean ilmselt kogu jura puhtalt ümber kirjutama, vaevu näen, mis siin kirjas on.“

Ta kummardub ettepoole ja annab mu põsele musi.

„Tee seda.“ Ta laseb lahti. „Aga tee ruttu. Meil pole kogu päeva aega.“

Rebin plokist uue paberi ja hakkan kirjutama, jään juba esimese rea juurde pidama. Tekst on täis mahakriipsutusi ja igas suunas nooli. Ma higistan, avan mokatubakatoosi laual ja pistan ühe padjakese huule alla. Mis mul viga on? Miks ma selle viimasele minutile jätsin?

Kunagi meeldis mulle publiku ees rääkida. Mul oli kombeks improviseerida ja see õnnestus sageli üsna hästi. Kuid sellest on nüüd palju aastaid möödas. Tänapäevane sündmus on muidugi midagi täiesti erakordset ja nõuab erilist mõttetööd. Kui pruudi isa kõnet peab, ei tohi miski viltu minna. See peab olema tundeline, aga mitte sentimentaalne, lõbus, olemata labane. Emilyl ei ole vaja oma sõprade ees häbi tunda.

Ausalt öeldes oleksin ma hea meelega näinud, et see pulm ei oleks nii suurejooneline. Ma ei tunne ennast liigtoretsevatel üritustel mugavalt ega suuda ära oodata järgmist nädalavahetust, kui see komejant on möödas. Miski ei saa vastu täiesti tavalisele laupäevale. Mõni tund tööl, vahest hetk toimetamist aias ja siis õlu teleka ees.

Kui Emily tuli koju ja rääkis, et nad on William Nihlzeniga paar, lootsin ma, et tegu on flirdiga, sisendasin endale, et see on varsti möödas. Nad olid siis nii noored ja tundus ebatõenäoline, et nad üle paari kuu kokku jäävad. Nad on endiselt noored, aga armastus on püsinud ja ma pole saanud sinna midagi parata. Kuidas ma

saaksin takistada oma tütre abiellumast poisiga, keda ta armastab, kui kõnealune poiss pealegi ka teda armastab?

Ilmselt ei katkesta me kunagi sidemeid Nihlzénide perekonnaga. Ma olen selle mõttega leppinud, seevastu ei ole Emily ema sellest üle saanud. Annika on selles küsimuses järeleandmatu.

„Mis sa teed, Mats? Magad või?“

Isobeli küsimused kisuvad mu mõtteist välja. Murran paberi kokku ja võtan lugemisprillid eest.

„Mida sa tahad, et ma teeksin?“

Ta naeratab ja annab mulle võmmu riidepuuga, mis tal käes on.

„Sa võid alustada asjade autosse viimisest.“

Viin kotid ära. Lähen tagasi sisse fraki järele ja kuulen, kuidas Isobel raadiost kostvale laulule kaasa ümiseb. Majas on praetud peekoni lõhn, otsustasime enne sõitu lihtsa lõuna süüa. Ma piilun kööki, näen elukaaslast tegemas pliidi ees tantsusamme. Pluus ulatub peaaegu täielikult üle rattapükste ja pikad mustad juuksed on seotud lillelisse salli, ilmselt selleks, et toidulõhnad külge ei jääks.

„Võiks õhtupoole kristall-lühtrite all lausa mõned tantsupoognad teha.“ Näitan ülikonnakotti. „Ega just iga päev lossipulma satu.“

„Ära kingipakki unusta.“ Isobel tõstab pannilt pilgu. „See on magamistoas garderoobis.“

Lähen uuesti auto juurde, riputan ülikonnakoti kõrvalistme kaela-toe külge ja kontrollin kindluse mõttes, et frakk on seal sees tõesti olemas. Särk ja püksid ootavad juba voodil, pole mõtet enne riietuda, kui oleme ära söönud. Teiselt poolt hekki kostab naabri ukse sulgumist ja ma tõttan trepist üles. Praegu pole küll aega ühtegi Tommy-monoloogi kuulata.

Pakk on tõesti garderoobis, see on tõstetud kootud kampsunite virna otsa ja pakitud paberisse, nagu peab. Pulmakink oli paras pähkel. Mida kinkida noorpaarile, kellel on juba kõik vajalik olemas ja kes pealegi suplevad rahas? Pärast tundidepikkust arutamist ja omajagu nägelemist otsustasime neile kinkida ühe perereliikvia. Ilusa intarsiaga vanaaegse puidust karbi, mis pärineb Isobeli Colombia perekonnalt. Emily ikka seisab ja näpib seda siin käes.

Mul pole aimugi, mida mu endine naine pruutpaarile kinkida kavatseb. Me oleme Annikaga ajalugu, võtame ühendust vaid äärmisel vajadusel.

Mu mobiil on öökapiil. Panen paki käest ja vaatan, kas keegi on helistanud. Olen tänulik, et Erik pole ühendust võtnud, see peab tähendama, et ta tunneb ennast hästi.

Just siis, kui telefon taskusse libiseb, kostab sõnumimärguanne ja ma kougim selle uuesti välja. Poleks see vaid koertepansionaadist. Naine, kes Zorro ja Zita vastu võttis, paistis olema selline tüüp, kes iga väiksema asja pärast ühendust võtab. Selline, kes nõuab, et me nad juba peeretuse peale otsekohe minema viiksime.

Aga see pole naine koertepansionaadist. Põgus pilk saatjale ja kogu keha läbib ebameeldivuslaine.